

Хаджи Илия. А бе тя и вапата не е . . .
Братъ ти не овисна на вѣжето не ли! И защо!
Турското царство щѣлъ да съсипе. Ако не бѣше
дѣдо Иванъ.

Хаджи Николина. (Съ скръбъ). Богъ да го про-
сти! Колкото сълзи съмъ изплакала и по него.

Хаджи Илия. (Въ споменъ). Миналото . . . Ехъ,
то —

Хаджи Николина. Седналъ да осжда Павла,
а твойта поразия!

Хаджи Илия. Да си вземешъ булка по сърце
е друго, а да си загубишъ службата и уважението
е пакъ друго.

Хаджи Николина. Нали е било?

Хаджи Илия. Само че тогавашнитѣ врѣмена
бѣха други, а сега сѣ други. Тогава и като те
отвлѣкахъ пакъ чорбаджи Павли си остава чор-
баджия и като обѣсиха братата ти — пакъ почетѣта
къмъ негова баща и майка си останаха. А днесъ
нека Павелъ бѣше отѣрадналъ Дѣла, че да видимъ
щѣха ли да го оставатъ офицеръ. Днешнитѣ врѣ-
мена сѣ други. И за туй, каквото ми разправи
Добри, не ми се много харесва.

Хаджи Николина. Ехъ, хаджи, не знамъ, по
като се смисля: едничко чедо, зашо да не си е при
насъ? Я вижъ такива имоти, такъвъ домъ — бива
ли да запустява?

Хаджи Илия. Тѣй е жена, тѣй! Ако искашъ
и азъ бихъ искалъ до остане той при насъ тукъ,
ама той е за голѣмо мѣсто. Голѣмата риба живѣй
въ голѣма вода: хората за туй го пратиха въ
Русия, защото е уменъ и има глава за сто души.
Той нека си е тамъ, а именията му тукъ ще си